

Arrest

nr. 199 464 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GOUBAU
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2016 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, genomen op basis van artikel 74/5, § 5 van de vreemdelingenwet, aangebracht op de bijlage 11ter van 27 januari 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op arrest nr. 176 348 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 oktober 2016 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ARNOULD, die loco advocaat G. GOUBAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2016 wordt verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) betekend, eveneens wordt een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betekend. Voornoemde beslissing bevat als motief:

“Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning

Art. 3, eerste lid, 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst visum of een valse/nagemaakte/vervalste verblijfsvergunning.”

Op de bijlage 11ter van 27 januari 2016 volgende paragraaf aangebracht: "In toepassing van artikel 74/5, §5 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld dat deze maatregel van teruggrijving van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid. Aldus dient betrokkene het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 26.02.2016 om middernacht." Deze paragraaf vormt de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Formulering en uiteenzetting

Het middel is gesteund op het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft en op een schending van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dus een overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijding of afwending van macht, onder meer een schending van artikelen 51/5 van de wet van 15.12.1980, artikelen 3§2, 10§1, 15 en artikel 18§7 van de Europese Verordening 343/2003, samen met een schending van artikel 6 et 7 van de Programmawet van 24 december 2002 (I) (art. 479) - Titel XIII - Hoofdstuk VI :

Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Krachtens artikels 6 et 7 van de Programmawet van 24 december 2002 (I) (art. 479) - Titel XIII - Hoofdstuk VI: Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen:

Art. 6.§ /. Iedere overheid die kennis heeft van de aanwezigheid aan de grens of op het grondgebied van een persoon

- die er jonger uitziet dan 18 jaar of verklaart jonger dan 18 jaar te zijn, en
- die lijkt te voldoen aan de andere voorwaarden bedoeld in artikel 5 of in artikel 5/1, stelt daarvan onmiddellijk de dienst Voogdij in kennis, alsmede de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering en deelt hen alle informatie mee die %ij over de toestand van betrokkene heeft,

f 2. Zodra de dienst Voogdij deze informatie ontvangen heeft, neemt hij de betrokken persoon onder zijn hoede en:

- 1° gaat hij over tot zijn identificatie, controleert eventueel zijn leeftijd en gaat na of hij de andere voorwaarden bedoeld in artikel 5 of in artikel 5/1 vervult;
- 2° indien de persoon minderjarig is, wijst hij onmiddellijk een voogd aan;
- 3° neemt hij contact op met de bevoegde overheden met het oog op zijn huisvesting tijdens de twee voornoemde stappen. De huisvesting van de minderjarige geschiedt met naleving van de wettelijke bepalingen die de toegang tot het grondgebied regelen.

f 3. Ingeval van omstandig gemotiveerde hoogdringendheid\ en na het signalement zoals bepaald in § 1, kan de dienst Voogdij\ op eigen initiatief of op vraag van de overheden bevoegd voor asiel.\ toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering of van de overheden bevoegd voor opvang en huisvesting een voorlopige voogd toewijden met het oog op het onder zijn hoede nemen van een persoon die de in artikel 5 bedoelde voorwaarden lijkt of verklaart te vervullen maar die nog niet definitief geïdentificeerd is.. De Koning bepaalt bij een in ministerraad overlegd besluit het bedrag van de vergoedingen toegekend aan de voorlopige voogd. De voorlopige voogdij neemt een einde in de in de artikelen 23 en 24 bedoelde gevallen of indien blijkt dat die persoon de in artikel 5 of in artikel 5/1 bedoelde voorwaarden niet vervult. De voorlopige voogdij wordt definitief indien de betrokken persoon de in artikel 5 bedoelde voorwaarden vervult

f 4. In de mate van het mogelijke gaat de dienst Voogdij bij voorrang en ponder verwijl over tot de aanwijzing van hetzij een voorlopige voogd voor een persoon die de in artikel 5 of in artikel 5/ / bedoelde voorwaarden lijkt te vervullen, maar die nog niet definitief geïdentificeerd is, hetzij een voogd voor de persoon die effectief de in artikel 5 of in artikel 5/1 bedoelde voorwaarden vervult, telkens de betrokken persoon in aanmerking komt voor een beslissing genomen op grond van de artikelen 3 en 74/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De dienst Voogdij deelt op om het even welke wijze, inbegrepen bij elektronisch bericht of telefonisch, de gegevens van de voorlopige voogd of voogd mee aan de bevoegde minister of aan zijn gemachtigde.

Art. 7. f /. Wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, laat de dienst

Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar.

Het medisch onderzoek geschiedt onder toedicht van de dienst Voogdij.

De kosten van dat medisch onderzoek zijn ten laste van de overheid die het heeft gevraagd. Ingeval de dienst Voogdij uit eigen beweging een onderzoek laat verrichten, zijn de kosten ten laste van die dienst.

f 2. Wanneer uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene minder dan 18 jaar oud is, wordt gehandeld overeenkomstig artikel 8. Wanneer uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is, vervalt de hoede door de dienst Voogdij van rechtswege. De dienst Voogdij stelt daarvan onmiddellijk de betrokkene in kennis, alsook de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering en iedere andere betrokken overheid.

f 3. Ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden. Artikel 6§1 van de programmawet verplicht de overheid om de dienst Voogdij in kennis te stellen wanneer 2e in contact komen met een persoon die verklaart jonger dan 18 jaar te zijn. Artikel 7§1 van dezelfde wet verplicht immers de overheid om onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uit te voeren wanneer er een twijfel bestaat omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, om na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. In onderhavige zaak heeft de overheid nooit zulke medische onderzoek uitgevoerd. Als de overheid een twijfel had betreffende de leeftijd van verzoeker, had die echter de verplichting om een medisch onderzoek uit te voeren om zijn leeftijd te controleren. Aangezien de dienst Voogdij nooit op de hoogte werd gebracht van de situatie van verzoeker, en dat een medisch onderzoek nooit werd uitgevoerd in onderhavige zaak, werden de formaliteiten van artikel 7 duidelijk geschonden. Verzoeker beschikte immers van verschillende documenten die naar voldoening bewijzen dat verzoeker minderjarig was wanneer hij in de Rijk is aangekomen (biometrisch paspoort, vonnis als vervangende geboorteakte, uittreksel van de aktes van Burgerlijke Stand, visum voor België). 'Hij heeft ook duidelijk aan de Vreemdelingenzaken verklaard dat hij minderjarig was. Deze verklaringen werden door de raadsman van verzoeker aan de Vreemdelingenzaken bevestigd, op de dag van de aankomst van verzoeker (stuk 10). De overheid was dus duidelijk bezig met een persoon die verklaart jonger dan 18 jaar te zijn, krachtens artikel 6 van de programmawet, zodat die de verplichting had om de nodige stappen te nemen, zoals de dienst Voogdij op de hoogte te brengen van de situatie van verzoeker. Het was immers niet het geval in huidige zaak. Als de overheid een twijfel had betreffende de leeftijd van verzoeker had die de verplichting om een medische test uit te voeren, krachtens artikel 7 van de programmawet. Het was immers niet het geval in huidige zaak. Er is dus een duidelijke schending van artikelen 6 en 7 van de programmawet van 24 december 2002."

2.1.2. Uit het administratief blijkt dat verzoeker op 27 januari 2016 aankomt op de luchthaven van Zaventem en in het bezit is van twee paspoorten.

Tijdens de grenscontrole blijkt dat verzoeker reist met een vervalst paspoort waarin een visum D, gezinshereniging, is aangebracht, gekend onder N° 000055569. De grenscontrole bestempelt dit paspoort als "frauduleus: valse verklaring". Volgens dit paspoort is verzoeker geboren op 25 februari 1998.

Verzoeker is in het bezit van een tweede paspoort, gekend onder N° R0457282, waaraan door de grenscontrole geen onregelmatigheden zijn vastgesteld en derhalve "authentiek: geldig" is bevonden. Volgens dit paspoort is verzoeker geboren op 14 maart 1995.

Uit het stuk "Bijlage 1 aan PV Nr HV. FW. 110095/2016" van de federale politie, Brussel Nationaal, dat verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift voegt, blijkt uit het "relaas betrokkene" dat verzoeker volgende verklaarde: "Betrokkene geeft de feiten toe en verklaart dat hij het tweede paspoort heeft aangevraagd met een jongere leeftijd, zodat hij minderjarig zou zijn en hij via 'familiehereniging' (samen met zijn broer en zus) naar België zou kunnen komen. Betrokkene heeft gereisd met zijn jongere broer en zus (wel toegelaten tot het grondgebied door de grenscontrole). Betrokkene is naar België gekomen om bij zijn vader te wonen. Vader D. A. (...), geboren op 15/01/1964, man van Guinee (RR: (...))."

Uit voorgaande volgt dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning en in het bezit is van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om er van uit te gaan dat verzoeker geen niet-begeleide minderjarige is en de procedure dienaangaande niet heeft opgestart.

Het middel mist feitelijke grondslag.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Formulering en uiteenzetting

Het middel is gesteund op het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft en op een schending van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dus een overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijding of afwending van macht, onder meer een schending van artikelen 51/5 van de wet van 15.12.1980, artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, samen met artikelen 6,13,16 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Eerste onderdeel

Krachtens artikels 6, 13, 16 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging:

Artikel 6

- 1. De lidstaten kunnen een verdoek om toegang en verblijf van gezinsleden afwijken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.*
- 2. De lidstaten kunnen een verblijfstitel van een gezinslid intrekken of verlenging ervan weigeren om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.*

De lidstaat neemt bij zijn besluitvorming naast artikel 17 ook de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk van het gezinslid op de openbare orde of de openbare veiligheid in overweging of het risico dat van die persoon uitgaat.

- 3. Het loutere feit dat piekten of gebreken na afgifte van de verblijfstitel ontstaan, mag geen grond zijn voor weigering van verlenging van de verblijfstitel of voor verwijdering van het grondgebied door de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat.*

Artikel 13

- 1. Zodra het verdoek om gezinshereniging is aanvaard, staat de betrokken lidstaat het gezinslid of de gezinsleden de toegang toe. Daartoe biedt de betrokken lidstaat die personen alle medewerking bij het verkrijgen van de benodigde visa.*
- 2. De betrokken lidstaat verleent de gezinsleden een eerste verblijfstitel met een geldigheidsduur van ten minste één jaar. Deze verblijfstitel kan worden verlengd.*
- 3. In beginsel kan de geldigheidsduur van de aan de gezinsleden verleende verblijfstitels de datum waarop de verblijfstitel van de gezinshereniger verstrijkt, niet overschrijden.*

Artikel 16

- 1. De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:*

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;

b) wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden;

c) wanneer wordt vastgesteld dat de gezinshereniger of de partner met wie de gezinshereniger niet gehuwd is, met iemand anders gehuwd is dan wel een duurzame relatie onderhoudt.

2. De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat

a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt;

b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen.

Bij de beoordeling van dit punt kunnen de lidstaten in het bijzonder rekening houden met het feit dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gebracht nadat aan de gezinshereniger een verblijfstitel is verleend.

3. De lidstaten kunnen de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen wanneer er een einde komt aan het verblijf van de gezinshereniger en het gezinslid nog geen recht heeft op een autonome verblijfstitel krachtens artikel 15'.

4. De lidstaten kunnen specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie, zoals bedoeld in lid 2. Er kunnen ook gerichte controles uitgevoerd worden bij de verlenging van de verblijfstitel van gezinsleden.

Artikel 17

In geval van afwijking van een verdoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoeker is in België aangekomen met een geldig biometrisch paspoort N° 000055569, afgeleverd op 2 maart 2015 te Conakry (Guinea) en geldig tot 2 maart 2020, en een visum D, afgeleverd op 13 oktober 2015 te Dakar, en geldig van 16 oktober 2015 tot 13 april 2016 wegens een gezinshereniging.

Door te beschouwen dat het biometrisch paspoort N° 000055569 en het D visum ongeldig zijn, heeft de verwerende partij het D visum impliciet maar duidelijk ingetrokken, vermoedelijk krachtens artikel 16.2, a) van de richtlijn gezinshereniging.

Het D visum werd door de Belgische ambassade ingeleverd, en werd gelegaliseerd.

Nooit werd het op ene of ander manier bewezen door verwerende partij dat zowel het paspoort N° 000055569, en het D visum vervalst waren.

Verwerende partij heeft echter besloten, zonder geen enkel motivering, dat het paspoort N° 000055569 onregelmatig was, op de grond "frauduleus : valse verklaringen". Dat werd echter al direct geschreven door de federale politie, zonder geen enkel preliminaire onderzoek treffende de mogelijke valsheid van het paspoort (stuk 13).

Het visum, dat regelmatig verkregen was, op basis van een gezinshereniging, was gelegaliseerd, en nooit was er een aanwijzing dat noch het paspoort noch het D visum vervalst waren.

Door te beschouwen dat het paspoort R0457282 geldig en authentiek was, en dat het paspoort N° 000055569 vervalst was, zonder geen één onderzoek of analyse te ondernemen is een duidelijke schending van de motiveringsplicht van de verwerende partij en een schending van artikel 16 van de richtlijn gezinshereniging.

Krachtens artikel 16 moet een eventueel fraude vastgesteld zijn, wat duidelijk niet het geval is in huidige zaak.

Daartegenover is er geen enkel evaluatie van proportionaliteit in het terugtrekken van het D visum van verzoeker.

De bestreden beslissing schendt dus de in het middel aangevoerde bepalingen.

Tweede onderdeel

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]" Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissing van 19 februari 2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo Wan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest van 25 mei 2010; R.v.V. arrest van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest van 11 juni 2009, punt 2.4. in finê).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest van 2 februari 2007; R.v.V. arrest van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest van 25 mei 2010; R.V.V. arrest van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 19 februari 2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist,

pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.V.Y. arrest van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine),

In casu is de betreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, maar is gewoon niet gemotiveerd.

Zou de motivatie van de eerste beslissing, namelijk de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving van 27 januari 2016, als motivatie van de betreden beslissing beschouwd zijn, zijn de vereisten toch niet voldoen.

Inderdaad, de beslissing van 27 januari 2016 is zoals volgens gemotiveerd:

Aft. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument / geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige reisvergunning

Art. 3, eerste lid, 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst visum of een vals/nagemaakt/vervalst reisvergunning

Ten eerste, verzoeker heeft het Rijk binnengetrokken met een geldige biometrisch paspoort N° 000055569. Dat paspoort bevatte een geldige visum voor België.

Dat paspoort en het visum werden echter gelegaliseerd door de Guineese EN Belgische autoriteiten.

Nooit werd het bepaald dat het paspoort N° 000055569 vals of vervalst was, en de Belgische autoriteiten hebben dus absoluut geen grondslag om te beschouwen dat zulke documenten vals of vervalst zijn.

Het feit dat verzoeker valse documenten in zijn zak had is geen geldige basis om te beschouwen dat zijn reisdocumenten vals waren.

De Belgische autoriteiten hebben immers beschouwd dat het paspoort N° 000055569 frauduleus was omdat het "op basis van valse verklaringen verkregen" was (stuk 1 en 13).

Dat werd nooit bewezen, en er is geen spoor van valse verklaringen van de verzoeker die tot het verkrijgen van het paspoort zou hebben geleid.

Trouwens heeft de vader van verzoeker, de Heer A. D. (...), al in zijn relaas in het kader van zijn asielaanvraag in 2014, verklaard dat zijn zoon B. D. (...) op 25 februari 1998 geboren was (stuk 11)

Verzoeker is te Zaventem met geldige reisdocumenten aangekomen, en de betreden beslissing motiveert echter niet op basis van welke grondslag de Belgische autoriteiten kunnen hebben beschouwd dat die documenten vals of vervalst waren.

Ten tweede, het feit dat verzoeker valse documenten op zak had is inderdaad een schending van de wet, maar dit heeft echter niets mee te maken met zijn recht om op de Belgisch grond te kunnen verblijven, aangezien hij die recht heeft gekregen op basis van een geldige paspoort en een geldige visum voor gezinsvereniging.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen is om die redenen niet afdoende gemotiveerd".

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning en in het bezit is van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument.

Uit het stuk "Bijlage 1 aan PV Nr HV. FW. 110095/2016" van de federale politie, Brussel Nationaal, dat verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift voegt, blijkt uit het "relaas betrokkene" dat verzoeker volgende verklaarde: "Betrokkene geeft de feiten toe en verklaart dat hij het tweede paspoort heeft

aangevraagd met een jongere leeftijd, zodat hij minderjarig zou zijn en hij via 'familiehereniging' (samen met zijn broer en zus) naar België zou kunnen komen. Betrokkene heeft gereisd met zijn jongere broer en zus (wel toegelaten tot het grondgebied door de grenscontrole). Betrokkene is naar België gekomen om bij zijn vader te wonen. Vader D. A. (...), geboren op 15/01/1964, man van Guinee (RR: (...))."

Aangezien verzoeker de feiten heeft toegegeven en zelf heeft verklaard dat *"hij het tweede paspoort heeft aangevraagd met een jongere leeftijd, zodat hij minderjarig zou zijn en hij via 'familiehereniging' (samen met zijn broer en zus) naar België zou kunnen komen"*, dient te worden besloten dat de motieven van de bestreden beslissing de toets van de wettigheid doorstaan.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

"Formulering en uiteenzetting

Het middel is gesteund op de schending van artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en het recht om in elke procedure te worden gehoord als fundamenteel beginsel van Unierecht, artikel 13 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het recht om gehoord te worden verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten erkend als een algemeen beginsel van het Europees recht (HJEU, arrest Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 42).

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

De betreden beslissing van 17 februari 2016, namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten, is duidelijk een nadelige individuele maatregel. Verzoeker werd nochtans nooit gehoord en heeft geen mogelijkheid gehad om zijn standpunt naar voor te brengen. De bestreden beslissing schendt dus de in het middel aangevoerde bepalingen."

2.3.2. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zelf aangeeft dat uit het administratief dossier blijkt dat hij voorafgaandelijk werd gehoord door de grenspolitie. Verzoeker voegt als bijlage bij het verzoekschrift het stuk *"Bijlage 1 aan PV Nr HV. FW. 110095/2016"* van de federale politie, Brussel Nationaal, waaruit blijkt dat verzoeker is gehoord.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zich ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretisch betoog. Verzoeker geeft niet aan welke elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing temeer verzoeker uitdrukkelijk de feiten erkende. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk handelde of dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of behept is met een onzorgvuldigheid. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931), wat in casu niet het geval is.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

"Formulering en uiteenzetting

Het middel is gesteund op de schending van artikelen 8 en 13 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens, artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en het hoogste belang van het kind als een algemeen rechtsbeginsel.

De betreden beslissing is een duidelijke schending van artikel 8 en 13 van het EVRM.

Eerste onderdeel: schending artikel 8 en 13 EVMR

Artikel 8 EVRM beschermt inderdaad het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is voor het belang van de nationale en openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het EHRM heeft immers besloten, in het De Souza Ribeiro c/ Frankrijk arrest, dat het terugdrijven van de verzoekster zonder haar de mogelijkheid te geven om haar argumenten over een schending van artikel 8 EVMR voort te kunnen zetten was een schending van artikel 8 en artikel 13 EVMR:

"In the light of all the foregoing considerations, the Court finds that the applicant did not have access in practice to effective remedies in respect of his complaint under Article 8 of the Convention when he was about to be deported. That fact was not remedied by the eventual issue of a residence permit. The Court must therefore dismiss the Government's preliminary objection concerning the applicant's loss of "victim" status within the meaning of Article 34 of the Convention, and holds that there has been a violation of Article 13 of the Convention taken in conjunction with Article 8."

(EHRM, De Souza Ribeiro c/ Frankrijk (N° 22689/07), Grote Kamer, 13 december 2012, §99-100). Het aan de verzoeker aangetekend bevel om het grondgebied te verlaten is een duidelijke schending van artikel 8 EVMR.

Verzoeker is inderdaad als minderjarig met een regelmatig paspoort en visum binnen het land gekomen.

Hij is in het kader van een gezinshereniging naar België gekomen, om zich met zijn vader A. D. (...), die een internationale bescherming als vluchteling van België op 10 september 2014 heeft gekregen, te kunnen verenigen.

De moeder van de verzoeker is gestorven.

Verzoeker is samen met zijn broer I. S. (...) (geboren op 16 maart 2000) en zijn zus F. (...) (geboren op 15 april 2002). Zijn broer en zijn zus wonen nu allebei met hun vader, A. D. (...), Rue (...) te (...). Verzoeker is minderjarig en moet dus met zijn vader verenigd worden. Een andere beslissing zou een duidelijke schending van artikel 8 EVMR zijn.

Tweede onderdeel: schending artikel 3 IVRK en 8 EVMR

Verder zou een beslissing een terugdrijving een duidelijke schending zijn van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989, betreffende het superieur belang van het kind.

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind zorgt ervoor dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Dit begrip is opgenomen in artikel 24.2 van het Europees Handvest en expliciet ingeschreven in artikel 5§5 van de Richtlijn 2003/86/EG.

"Bij de behandeling van het verdoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.

Het bijzonder belang van het kind werd bevestigd door het Hof van Justitie:

"81. Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verdoeken om gezinshereniging een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen"

Het EHRM erkent het hoogste belang van het kind als een algemeen rechtsbeginsel dat naar voor komt bij de toepassing van artikel 8 EVRM. Dit vormt een cruciaal aandachtspunt voor de inschatting van de proportionaliteit van de inmenging in het familieleven.

"Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, f 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and IL v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and IL v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.» (CEDH, Jeunesse t. Pays-Bas (Kèque no 12738/10), GC 3 octobre 2014 ; §109)

Het rekening houden met het belang van het kind als eerste overweging werd ook door de Verenigde Naties als een algemeen beginsel erkend. Als algemeen beginsel is het rekening houden met het belang van het kind duidelijk toepasselijk in huidig beroep. Verzoeker is minderjarig, en moet dus overeenkomstig behandeld worden. De bestreden beslissing schendt dus de in het middel aangevoerde bepalingen. Voor al deze redenen moet betreden beslissing vernietigd worden."

2.4.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), luidt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In casu vraagt de verzoekende partij echter een eerste toelating tot verblijf in het Rijk. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting. Artikel 8 van het EVRM garandeert niet een recht op keuze van de meest geschikte plaats om haar familieleven te ontwikkelen (EHRM 15 november 2011, Margoum/België).

Om de schending van artikel 8 EVRM en de rechten van het kind aan te tonen, betoogt verzoeker dat hij als minderjarig met een regelmatig paspoort en visum het land is binnen gekomen.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning en in het bezit is van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om er van uit te gaan dat verzoeker geen niet-begeleide minderjarige is en de procedure dienaangaande niet heeft opgestart. Verzoeker is derhalve meerderjarig.

Een gezinsband tussen meerderjarige kinderen en hun ouders valt pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.

Verzoekers vader is al sinds 2014 in België. Verzoeker leeft dus als meerderjarige minstens drie jaar gescheiden van zijn vader. Verzoeker legt geen enkele indicatie voor waaruit zou blijken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij met zijn vader een band zou hebben die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Om dezelfde reden toont verzoeker niet aan dat de gezinsband met zijn vader onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en de rechten van het kind wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC